

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 131/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených V4 JURISTIC group, s.r.o., Furdekova 16, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/190/2022 z 26. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľky navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľky boli žalovanými v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/25/2019, ktorého predmetom bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Okresný súd rozsudkom č. k. 14C/25/2019-305 zo 4. decembra 2020 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k špecifikovanej nehnuteľnosti a vyporiadal ho tak, že podiely sťažovateľiek na tejto nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, ktorého zaviazal vyplatiť ako náhradu za spoluvlastnícke podiely sťažovateľiek na tejto nehnuteľnosti v rozsudku bližšie špecifikované sumy (výrok I). Zároveň protinávrh sťažovateľiek zamietol (výrok II) a o trovách konania rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III). Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 19Co/21/2021-444 z 23. novembra 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku III

o trovách konania (výrok I) a súčasne zrušil výrok III rozsudku súdu prvej inštancie a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok II).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovateľky dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) pre nesplnenie podmienky dovolacieho konania, ktorou je povinné zastúpenie advokátom podľa § 429 ods. 1 CSP, bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd poukázal na povinnosť vyplývajúcu z § 429 ods. 1 CSP, podľa ktorého dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a zároveň dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Zároveň poukázal na výnimky z tejto povinnosti špecifikované v § 429 ods. 2 CSP a tiež na postup súdu prvej inštancie v prípade väd dovolania podľa § 429, ak dovolateľ nebol riadne o povinnosti podľa § 429 poučený v odvolacom konaní (§ 436 ods. 1 CSP). Najvyšší súd uviedol, že z obsahu jemu predloženého spisu možno vyvodit', že za dovolateľky dovolanie spísal a podpísal na základe plnomocenstiev [REDACTED], ktorý má právnické vzdelanie a zastupuje žalované od začiatku predmetného sporu v zmysle § 89 ods. 1 CSP, pričom však zo súdneho spisu a ani zo zoznamu vedeného Slovenskou advokátskou komorou nevyplýva skutočnosť, že by išlo o osobu advokáta. Doplnil, že žiadne iné plnomocenstvo na zastupovanie dovolateľiek v dovolacom konaní udelené žalovanými advokátovi sa v súdnom spise nenachádza, a to aj napriek tomu, že dovolaním napadnutý rozsudok obsahuje riadne poučenie odvolacieho súdu o lehote na podanie dovolania, jeho náležitostiach i potrebe zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní (§ 393 ods. 1 CSP v spojení s § 429 CSP). Najvyšší súd poukázal na to, že súd prvej inštancie uznesením z 9. februára 2022 vyzval dovolateľky, aby vady dovolania odstránili a predložili splnomocnenia udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, predložili dovolanie spísané splnomocneným advokátom, a poučil ich o následkoch neodstránenia väd dovolania. Proti tomuto uzneseniu podali dovolateľky prostredníctvom zástupcu [REDACTED] sťažnosť, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol uznesením z 18. júla 2022 tak, že ich sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Napriek tomu dovolateľky do dňa vydania napadnutého uznesenia nedoplnili podané dovolanie a nepreložili splnomocnenia na ich zastupovanie advokátom v dovolacom konaní. Vzhľadom na nedostatok právneho zastúpenia sťažovateľiek napriek riadnemu poučeniu o povinnom zastúpení v dovolacom konaní súdmi nižšej inštancie a zároveň neexistenciu výnimky vyplývajúcej z § 429 ods. 2 CSP najvyšší súd ich dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

4. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podali sťažovateľky túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádzajú, že najvyšší súd sa nevysporiadal s tou skutočnosťou, že dovolanie nepodával [REDACTED] ako fyzická osoba, ale ako advokátsky koncipient. Súd prvej inštancie síce vyzval sťažovateľky, aby predložili plnomocenstvo na zastupovanie advokátom, no tento postup súdu považujú za porušenie práva konať pred súdom, keďže podľa ich názoru mal súd žiadať poverenie, resp. plnomocenstvo pre [REDACTED] na podanie, spísanie a podpísanie dovolania advokátskym koncipientom od advokátskej kancelárie, čo sa nestalo.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania pre nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania, ktorou je povinné zastúpenie advokátom a spísanie dovolania advokátom podľa § 429 ods. 1 CSP.

6. Ústavný súd podotýka, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, ktorého súčasťou je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádia konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (III. ÚS 550/2012, II. ÚS 324/2010, IV. ÚS 35/02).

7. Nevyhnutnou podmienkou dovolacieho konania podľa § 429 CSP je, že dovolanie, resp. iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom a zároveň dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Predmetné podmienky musia byť splnené kumulatívne. Súd musí považovať za preukázané, že podmienka povinného zastúpenia advokátom bola splnená. Dovolateľ je teda povinný predložiť súdu plnú moc, z ktorej vyplýva jeho oprávnenie zastupovať dovolateľa v dovolacom konaní. Pri prvej z dvoch kumulatívne formulovaných podmienok je nesporným, že musí byť preukázaná už pri podaní dovolania, čo je dané jej povahou (spísanie dovolania advokátom, k tomu aj IV. ÚS 489/2018 publikované v ZNaU pod č. 79/2018).

8. Najvyšší súd vyhodnotil, že sťažovateľky boli v rozhodnutí odvolacieho súdu riadne poučené o povinnosti zastúpenia advokátom v dovolacom konaní vrátane povinnosti spísania dovolania advokátom, ako to vyžaduje judikatúra najvyššieho súdu pri skúmaní splnenia podmienok podľa § 429 ods. 1 CSP, keďže rozsudok odvolacieho súdu obsahoval v súlade so znením § 393 ods. 1 CSP poučenie o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní. Napriek tomu, že sťažovateľky boli o povinnosti byť zastúpené v dovolacom konaní advokátom riadne poučené v odvolacom konaní, súd prvej inštancie ich nad rámec svojich povinností vyzval podľa § 436 ods. 1 CSP na odstránenie väd dovolania a poučil ich o následkoch ich neodstránenia. Napriek uvedenej výzve sťažovateľky do dňa vydania napadnutého uznesenia nedoplnili podané dovolanie a nepreložili splnomocnenia na svoje zastupovanie advokátom v dovolacom konaní.

9. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti nepopreli, že napriek predchádzajúcej výzve súdu prvej inštancie, v ktorej boli riadne poučené o podmienkach dovolacieho konania, nepredložili dovolanie spísané advokátom a ani splnomocnenie na ich zastupovanie advokátom podľa § 429 ods. 1 CSP.

10. Názor sťažovateľiek, podľa ktorého mal súd žiadať poverenie, resp. plnomocnenstvo pre [REDAKOVANÉ] na podanie, spísanie a podpísanie dovolania advokátskym koncipientom od advokátskej kancelárie, je neopodstatnený, keďže z napadnutého uznesenia je zrejmé, že žiadne plnomocnenstvo na zastupovanie dovolateľiek v dovolacom konaní advokátom okrem

plnomocenstiev udelených [REDAKOVANÉ], ktorý zastupoval sťažovateľky v dotknutom spore v zmysle § 89 ods. 1 CSP, sa v súdnom spise nenachádza.

11. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

12. Ústavný súd tak pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, pričom po zistení, že neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, rozhodol o dovolaní spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. e) výslovne umožňuje. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu sú v súlade s platnou právnou úpravou a stabilizovanou judikatúrou najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu, preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za ústavne konformné, na základe čoho konštatuje, že mu nemožno vytknúť vady, ktoré by viedli k porušeniu práv vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, prípadne čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu